

LBRIS | We know
ANDREI VOCHIN

SUPER STEAUA

CUANTIO

București
2026

0 118 ,6910

CUPRINS

1. ÎNTREBARE CA UN ORDIN	7
Primul pas	11
Sprijin stelist pentru Craiova, Lucescu și echipa națională	12
Acceptul lui Alecsandrescu	16
Spionul Toma	17
Cum i-a pierdut Steaua pe Dinu, Dembroschi și Dumitrache	18
Hercule din Moțăței	19
Șantaj cu un dosar de pensie alimentară	20
Pelé, băiatul lui nea Gavril, stelistul	22
2. DOMNIA LUI TRAIAN IONESCU	25
„Doliu” după Marcel	26
Încorporarea „Nutriei”	27
13 cu ghinion	29
3. PERIOADA CERNĂIANU	32
Înscăunarea „Sfinxului”	33
Ce oferea Steaua	34
Manevra aducerii lui Ilie Ceaușescu	37
Continuarea agoniei	38
Specialistul penaltyurilor	39
Căprioara	40
Legat de Halagian	41
Nea Olimp, cheia afacerii	42
Tata hotărăște	43
Despărțirea de Puiu	44
Încă un tur cenușiu	46
Primul transfer al lui Hagi	47
Deturnarea	48
4. REVIN STELIȘTII	51
Oameni pe străzi	52
Disputat de Steaua și Craiova	53
Un erou cumpărat cu promisiuni	54
Mândria Semlacului	55
Prietenul Vardinoianis	57
Sentința „Lucafărilor”	59
Comandant dintre sportivi	60
Ziua în care Duckadam a vrut să se lase de fotbal	61
Finalul lui Constantin	62
Exilat la Oradea	64
Telefonul groazei	65
„Care o fi Hortopan?”	66
Dracu’ nu era negru, era roș-albastru	67
Înapoi la prima dragoste	68

Fachirul de pe faleză	69
„Profesorul”, pedepsit.....	70
5. CU IENEI SPRE EUROPA	72
Impunerea „secundului”	73
Bătrânul Gică Popescu.....	74
Războiul pentru „Fiară”	74
Refuzat de Dinamo	75
Șmecheria lui Dragomir	76
Trei jucători la schimb.....	77
Trucaj nerealizat	78
„Lăcă, nu pierde trenul!”	80
Prietenul Fane.....	80
Omul cu golul.....	82
Refuzul și sfatul lui Halagian.....	83
Schimbarea contingentului	84
Mijlocașul cu două facultăți.....	85
Paznicul lui Santillana	86
Probleme cu minerii	87
Lăcătuș vrea să plece	87
„Eu dacă nu joc, mor”	88
Uimitorul Pușcaș	89
Convertit de la dinamovism	90
Idolul bătut	92
Nume de botez: „Viteziștii”	94
Dușmani de moarte	97
„De azi, fotbalul s-a mutat în Ghencea!”	99
Impresionați de „Pitic”	102
„Dacă nu vă potoliți, vă desființez pe amândouă”	104
Izolați la Forban.....	106
Acceptul lui Bălan	108
La 10 decorat, la 11 blamat	109
Returul perdant	112
Garsonieră pentru Lăcătuș	113
Învinși la Vâlcea și Baia Mare.....	115
Amenințarea Securității.....	117
Dublu eșec.....	118
6. REGIMUL HALAGIAN	120
Mazilirea lui Ienei.....	120
„Armene, ești pregătit să preiei echipa?”	122
„Cu Bölöni, Bumbescu, Bărbulescu și Radu II, eu vă iau titlul!”	123
„Ori Iordănescu, ori eu”	124
Misiune pentru Piți: aducerea lui Bumbescu.....	126
La „Balamuc”	130
Ienei a aflat că e liber din ziare.....	132
„Vine nebunul”	133
Fără minge la Forban	135
Evadarea „Șarpelui”	136
Blocat de Securitate	137

„Aștia știu și când să bea”	139
Doctorul	141
Izolare totală	146
I s-a cerut demisia din prima etapă.....	148
„Zicem ca el, dar facem ca noi”	150
Remarcați de Eriksson, sfidați de Lucescu.....	150
Greva de la Roma	151
Dezertorul Gonzo.....	153
Angoasa lui Ilie	155
Contre cu ministrul.....	156
Arma secretă, fără efect	157
Picătura care a umplut paharul-.....	160
7. IENEI – IORDĂNESCU, ECHIPAJUL TRIUMFULUI.....	162
Eterna variantă	163
„Tov. Vali”	166
Amicale pentru hrană	169
Blestemul Stelei, blestemul lui Radu II.....	170
Impunerea lui Belodedici	172
Profesorul de karate.....	173
Campioni de toamnă	175
Prieteni la toartă	177
Temporizarea lui Angelo, posesia lui Lucescu, progresia lui Ienei.....	178
„Sensei” face prima victimă	180
Stoica refuză „naționala”	182
Tăticul cu „Cap de mort”	183
Plicurile secrete ale lui Olteanu-	184
Conflict între Moraru și Dinu	185
Excluderea lui Bölöni.....	187
Debarcarea „Procurorului”	189
Stângaciul, pacientul doctorului Bölöni.....	190
Meciul rezerviștilor	191
Rodaje europene	192
Pușcaș, la arest.....	193
Cu biciul, dar și cu zăhărelul	195
Îngenuncherea „dușmanului”: 5-0 cu Dinamo!-	197
80.000 de lei de la Vâlcea-	199
Event	200
Analiza lui Nea Vanea.....	200
„Ce le dai, dom’le, să bea de joacă așa de bine?”	201
Regretele pașilor grăbiți	202
„Dumneata ești cel care ne-a furat titlul!”	204
„A înnebunit tov. Vali?”	205
Metodistul.....	207
Totul despre Vejele	210
Perechea revoltată	211
„Cât o fi Lucescu, eu nu mai merg la națională!”	213
Comandant de cursă lungă	215

Lentile de contact pentru Weissenbacher	217
8. BOTEZ ÎN MAREA NORDULUI	220
Primă de 5.000 de lei.....	221
Salvați de Radu II	224
7 din 7.....	226
Protocol fin pentru arbitri	227
Cercul Ghencea.....	229
9. LA BRAȚ CU SORA DIN UNGARIA	232
Punctul relaxării	233
Show cu prichindei	234
Expulzarea lui Petcu	235
Honved, mica „națională” maghiară	237
Neșansa lui Piți	240
Revanșă pentru „hangiu”	242
Semn rău pentru Duckadam	243
„Nu schimb echipa, orice ar fi!”	245
Păpușile lui Bölöni, pietricelele lui Ienei.....	246
„Se naște cumva o echipă-minune?”	250
Supărat pe blat, îmbunat cu victorii.....	252
Îndepărtarea lui Olteanu	254
Concediu cu șotii.....	255
10. AISBERGUL KUUSYSI	257
Secret total: Iordănescu a jucat cu Verona.....	259
Tactul lui Ienei	261
Doi adversari, finlandezii și vremea	263
Korhonen, soțul Fortunei	265
„Nu mai merg cu voi, că bateți sigur!”	267
Consolidări mentale.....	269
Vulcanul din ghețar	271
Chinul de 176 de minute.....	272
Palma cu piciorul, palma cu prima.....	274
11. NOTRE RESPECT, ANDERLECHT!	277
„Ce, taticu', nu ți-a ieșit viza?”	279
Primăvară acasă, toamnă la Bruxelles	280
Operație reușită, pacientul mort	282
Și-a revenit Piți	286
30.000 de lei la calificare	287
Constant Vanden Stock, prietenul lui Piști	288
Ghencea în flăcări, Steaua în finală	289
„Nu mai știam pe cine să marcăm!”	294
12. SEVILLA, CĂ DACĂ N-AR FI, NU S-AR MAI POVESTI...	297
Un ARO drept primă și mâncare de acasă	299
Cele 4 medicamente ale doctorului Georgescu	300
Iureșul de la Vâlcea.....	301
Tricouri albe ca FC Sevilla	302
Barcelona, în picaj	304
Dorința lui Loți	305

Zbor spre Andaluzia.....	307
Alvaro, dușmanul Barței	309
Cazați la „Macarena”.....	311
Teren îngustat.....	312
Acasă la tatăl nostru Traian.....	313
Paharele lui Gațu	315
Echipamentul a sosit noaptea	316
Prin Sevilla cu 3 dolari în buzunar	317
Lăcătuș îl sperie pe securist.....	319
Puiu jucător, Tudorel antrenor.....	320
„Dacă scăpăm cu două-trei boabe să fim mulțumiți!”	321
Șef de galerie, Alexandru Arșinel	322
Steaua de Budapest.....	324
Înspăimântătorul „Sanchez Pizjuan”	325
„Majestate, am venit să luăm cupa!”	326
55.000 contra 28	328
Problema lui Vautrot	329
Start în infern.....	329
Cadouri pentru rege.....	332
Puiu, marea surpriză	333
Sprintul ireal al lui Bölöni	335
Nebunia puștanilor	337
Duckadam, cu D de la Dumnezeu	338
„Domnule colonel, ați avut dreptate!”	341
Cupa era planificată pentru '87	342
Defilarea de la miezul nopții.....	344
Festin liniștit.....	345
Ocolul Pământului într-o singură noapte	345
Delirul de acasă.....	349
Primiți de șeful statului	350
Duckadam mai și înscrie	359
13. 4 ANI PE EVEREST	361
Eroul de la Sevilla, amenințat cu tribunalul militar	362
Când grecii fac daruri	363
Duca, destin blestemat	364
Unicat.....	366
14. EPILOG ÎN VORBE ȘI FAPTE.....	369
STATISTICĂ.....	390
BIBLIOGRAFIE	395

O ÎNTREBARE CA UN ORDIN

„Și în încheiere, vă atrag atenția încă o dată, tovarăși, să nu vă abateți de la strategia și politica partidului nostru. Să reprezentați cu cinste România la această ședință a Consiliului Politic Consultativ al Tratatului de la Varșovia. Mult succes, dragi tovarăși!”. Ușa sălii de ședințe din vila de la Neptun a lui Nicolae Ceaușescu se deschise larg. Primul apărură însuși șeful statului. Chiar dacă își întrerupsese vacanța pentru a da ultimele indicații delegației care a doua zi trebuia să plece în Polonia, Ceaușescu afișa aceeași ținută ca în tablourile ce tronau deasupra fiecărei table din sălile de clasă ale școlilor. Costum gri închis, cămașă albă scrobită, cravată roșie cu irizații albe. Purtând o mapă sub braț, omulețul cu părul cărunt se îndreptă spre terasă, acolo unde consoarta lui de-o viață stătea la taclale cu soțiile lui Emil Bobu, Gheorghe Oprea și Nicolae Constantin, toți trei membri ai Comitetului Central. Cu paharul de apă minerală în față, Elena Ceaușescu rupse brusc discuția cu celelalte femei pentru a aborda „problemele partidului”. „Gata, dragă? Hai, fă-te lejer și vino și tu aici! Apropo, n-ai discutat cu Olteanu, poate vine și el cu soția la mare după ce se întoarce din misiune. L-am pus ministru’ Apărării de puțin timp și ar fi bine să ne cunoaștem mai îndeaproape”, spuse prima tovarășă a țării. „N-am avut timp, dragă, de așa ceva. Dar stai că n-o fi plecat chiar atât de repede. Ia chemați-l, mă, încoace!”, porunci nea Nicu.

Constantin Olteanu fusese pus ministru al Apărării în martie 1980 în locul lui Ion Coman, cel care „săltase” în funcția de secretar al CC al PCR cu probleme speciale. Era cunoscut ca un om ferm, militaros și cu mintea foarte ascuțită. Grație inteligenței și îndemnării de a undui printre obstacolele vremii, urcase de la prăfuita Dâmboviță natală până în guvern. Acum se

afla pentru prima oară la reședința de la mare și, totodată, în fața primei misiuni mai importante. Sosise la Neptun împreună cu Ilie Verdeț, primul-ministru, Virgil Cazacu, secretar al CC al PCR, și Ștefan Andrei, ministrul de Externe, chiar în acea dimineață. A doua zi, în aceeași componență, urmau să plece la Varșovia, pentru a se întâlni cu omologii din Bulgaria, Cehoslovacia, RDG, Polonia, Ungaria și URSS și pentru a stabili strategia de anihilare a planurilor rivalilor din NATO. Abia aștepta să se reîntoarcă la București, să mai pună la punct câteva chestiuni la minister, să mai schimbe două vorbe cu nevasta, când vocea aghiotantului îi stopă mersul grăbit. „Tovarășul secretar general vă cheamă pe terasă!”.

Puși unul lângă celălalt, Ceaușescu și Olteanu păreau frați buni. Cam aceeași înălțime, nu mai mult de 1,70 m, cam aceeași alură și fizionomie, cu părul ușor buclat și pieptănat pe spate. „Ia loc, tovarășe Olteanu! Eu și tovarășa ne-am gândit să te invităm, după ce-ți închei misiunea, la câteva zile de odihnă aici cu noi. Mai stăm și noi, mai discutăm probleme ale partidului, jucăm un șah. Chiar, te pricepi?”. „Foarte puțin și oricum nu așa bine ca dumneavoastră”. „Dar de unde știi tu cum joc eu?”. „Tovarășii Banc, Ștefan Andrei, Pană și Dăscălescu susțin că sunteți un partener redutabil”. „Dăscălescu, ha, îl bat de-l rup, normal”, a spus râzând Ceaușescu, după care a făcut câțiva pași către plajă, moment în care discuția a fost preluată de Elena. „Tovarășe Olteanu, e păcat să refuzi invitația. Ar fi bine să profiți de condițiile oferite de partidul nostru. Eu am stat bine și m-am gândit. Ce credeai dumneata, că noi, eu și cu tovarășul Ceaușescu, ne-am imaginat vreodată că o să ajungem să conducem țara? Noi am vrut să ne fie mai bine pe vremea burgheziei. D-aia am intrat în partid. Dar uite că au venit rușii și am ajuns aici”. „Tovarășa Ceaușescu, eu vă mulțumesc mult pentru invitație și vă promit că atunci când timpul îmi va permite o voi onora! Acum, dacă-mi permiteți să mă retrag...”. „Sigur, te conduc eu”, spuse Nicolae Ceaușescu, care tocmai revenise la masă.

Pe culoarul lung spre ieșirea în imensa grădină cu păuni ce înconjoară vila, șeful statului i-a mai atras o dată atenția lui Olteanu asupra „importantei ședințe de la Varșovia”, după care

și-a luat rămas-bun. Nu înainte de a-i mai arunca o întrebare: „Auzi, tovarășe Olteanu, dar cu echipa aia de fotbal ce mai faceți, că nu mai câștigați nimic?”

„Echipa aia de fotbal” era Steaua și, conform organigramei, ea era sub directa conducere a Ministerului Apărării. Făcea parte din cadrul Clubului Sportiv al Armatei, care, în fapt, era o unitate militară. Clubul se numea UM 2308, iar batalionul „fotbalistic”, UM 2317. Firesc, ministrul avea în subordine CSA Steaua, iar din partea partidului, coordonarea revenea Cosiliului Politic Superior al Armatei, al cărui șef era la acea dată generalul Gomoiu. După schema de funcțiuni, ministrul, adică generalul Olteanu, era superiorul lui Gomoiu. Cei doi dirijau în mod normal clubul, al cărui comandant, colonelul Ion Aurel, avea în subordine toate cele 21 de secții, printre care și fotbalul, care la vremea respectivă era condus de colonelul Florescu. Sub această pălărie stufoasă își desfășurau activitatea antrenorii și conducătorii „roș-albaștrilor”. De aceea Olteanu fusese întrebat de șeful statului despre situația echipei, iar din acea clipă, între tancuri, batalioane, strategii și planuri de pace, fotbalul devenise și el o miză. Hai, că așa fusese ultimul lucru la care se putea gândi noul ministru. Putea însă să-l ignore?

Când a ieșit pe poarta de la Neptun, în capul lui Olteanu, mecanismele începuseră să acționeze în ritm mult accelerat. Dacă indicațiile prețioase ale „tovarășului” în legătură cu o activitate sau alta erau lucruri obișnuite, vorbele aruncate în vânt dădeau mari bătăi de cap. „Ce-o fi vrut să spună?”, era întrebarea tuturor celor care primeau o astfel de provocare. Așa dispăruseră bisericici, așa se dezgoliseră balcoanele închise de oameni pentru a se mai proteja de frigul iernii. Așa se construiseră cupole la Casa

Republicii și tot așa, după o simplă întrebare, se dăduseră jos peste noapte. „Ce-o fi vrut să spună?”

Pe tot drumul spre casă, Olteanu a desfăcut firul în patru. Știa că fostul ministru, Ion Coman, era un om împătimit de sport, în general, și de fotbal, în special. Știa că era un stelist înrăit. Aflase că fusese ca un copil de trupă și că se lipise de băieții de la fotbal ca marca de scrisoare. Mai întâi de marea echipă a CCA. Mergea cu echipa și la meciuri, și în cantonamente. Pe atunci era doar locotenent și percuta imediat la solicitările lui Toma, Voinescu sau Zavoda, care-i cereau să se prezinte cu două-trei sticle de Murfatlar, „dar d-alea cu corăbioară, nu oricare”, la masa lor de rummy. Între timp urcase în grad și funcție, iar când a ajuns ministru, a luat hotărârea să construiască stadionul din Ghencea. Era în 1974, când, cu 9 milioane de lei alocate de la buget și restul de 25 furnizate de armată, a finalizat cea mai modernă arenă de fotbal din țară. Nu numai că îi plăcea sportul, dar Coman se și pricepea. Faptul că juca aproape zilnic tenis de câmp devenise un fapt de notorietate, care ajunsese și la urechile primei familii a țării. Dar cum jocul cu racheta era socotit sport burghez, iar printre parteneri se aflau nu numai Ilie Năstase sau Ion Țiriac, ci și prietenii celor doi, Vilas, Ovici sau Panatta, Coman avusese de suportat nu o dată criticile proletare. Una peste alta, moștenirea „domniei lui Coman” era una importantă pentru noul ministru.

Pe de altă parte, Olteanu știa că nea Nicu era stelist. Sau mai bine zis simpatiza într-un fel cu Steaua încă de pe vremea începuturilor lui în armată, pentru că se mai interesa și de Scornicești, echipa satului lui natal, și de Universitatea Craiova, că doar erau olteniști de-ai lui. Dar la fel de bine știa că dacă până în 1965 mai venea din când în când la stadion, după, n-a mai apărut niciodată. Nici măcar la meciurile echipei naționale. Avea însă informații că mai urmărea din când în când la televizor, în special partidele internaționale. În ciuda admonestărilor soției, care nu scăpa niciodată prilejul să-i reproșeze că „se uită toată ziua la prostiile alea care nici nu-i interesează pe oameni. Cred că voi transmiteți meciurile astea ca să vă uitați voi”, îl cicălea de fiecare dată Elena, când îl găsea la televizor. Din pricina rezultatelor proaste se mai enerva, le mai zicea apropiaților că „ăștia nu merită condițiile oferite de partid că, uite, n-au făcut totul să

câștigi și terfelesc numele țării”. Dar se limita la atât. De altfel, din acel moment, Ceaușescu nu i-a mai zis ministrului mai nimic despre Steaua în niciuna dintre întâlnirile lor. Olteanu însă a învățat multe din această primă întâlnire semioficială cu șeful statului. Cu alte cuvinte, a păstrat distanța. Iar pentru a se feri de alte vorbe spuse în vânt care să-i creeze probleme suplimentare, nu și-a făcut niciodată vacanța la vila lui Ceaușescu de la Neptun.

Primul pas

O bună bucată de vreme, treburile țării nu l-au lăsat pe Olteanu să se aplece asupra sportului. În plus, avea și o strângere de inimă pentru simplul fapt că, efectiv, nu-i plăcea. Dar vorba aruncată de șeful statului îl măcina. Așa că, la vreo jumătate de an după întrevederea de la Neptun, ministrul puse mâna pe telefon și ceru legătura la predecesorul său în funcție. „Tovarășe Coman, Olteanu vă deranjează”. „Spuneți, tovarășe ministru, cu ce vă pot fi de folos?”. „Aș vrea să purtăm o discuție. N-are nicio legătură cu armata, ci cu sportul”. „Dacă-i vorba de asta, cu cea mai mare plăcere. Vă aștept la mine la birou”.

În după-amiaza aceleiași zile, ministrul intra în clădirea Comitetului Central. Urcă până la etajul 6, iar în fața biroului superiorului său își trase sufletul, bătu și-i ceru șefului de cabinet să-l anunțe. Imediat ușa capitonată se dădu la o parte, iar în pragul ei apăru un bărbat nu înalt, dar bine făcut, cu alură de sportiv, început de chelie și față jovială. „Poftiți, tovarășe Olteanu, vă așteptam!”.

Dacă tot era acolo, ministrul deschise discuția cu câteva probleme strict de armată, după care începu să șarjeze. „Tovarășe Coman, spuneți-mi și mie, chiar așa de interesat de fotbal este tovarășul Ceaușescu?”. Coman se lăsă mai bine în scaun și-și dezveli un zâmbet ștrengăresc. „Dom'ne, îi place. Pe deasupra este stelist, că doar e echipa armatei, dar de aici și până la ce probabil că gândești dumneata e cale lungă. La câtă treabă are, nu-i stă lui gândul la fotbal. Poate o să-ți mai arunce când și când câte o vorbă, dar stai liniștit că n-are nicio treabă. Acu' vreo doi

ani, era la Snagov, într-o duminică. A ieșit cu yahtul pe lac și, după prânz, a ascultat etapa la radio. Steaua pierduse un meci la scor, 4-1 dacă nu mă înșel. A doua zi dimineață, când m-a văzut, m-a întrebat ce am de gând cu echipa aia că nu mai bate pe nimeni. Dar după aia și-a văzut de treabă. N-are el timp, dom'ne, de din astea”.

Olteanu parcă mai auzise întrebarea misterioasă cu „echipa aia”. Orgolios, nu i-a spus lui Coman de întâlnirea de la Neptun, dar a continuat să se intereseze și să-și inunde mintea cu notițe. Nu-i plăcea să fie prins „în defect” și de aceea, chiar dacă primise asigurări de la actualul secretar al CC că implicarea șefului statului se rezumă la întrebări nevinovate, Olteanu începea să-și creioneze un plan de luptă. Nu a putut însă să arunce următoarea întrebare că, stârnit, Coman l-a întrerupt. „Stai să-ți mai spun una. Promovase Scorniceștiul în Divizia A și urma să joace cu noi. Înainte cu vreo două zile de meci, într-o pauză de ședință de Comitet Politic, a venit la mine și mi-a spus: «Mă, să nu cumva să-i iertați pe ăia. Să-i bateți, ai auzit!». S-a întâmplat însă nu doar să-i batem, ci să le dăm vreo șase goluri. Luni dimineață iar ne-am întâlnit. Râdea. «Bă, chiar ați luat-o în serios. Voi nu i-ați bătut p-ăia, i-ați omorât!». Să știi însă că la nivelul reprezentării internaționale îi pasă de sportivii români. Vrea să fie cei mai buni și noi aici trebuie să acționăm”.

Sprijin stelist pentru Craiova, Lucescu și echipa națională

Încă din 1978, când era ministru al Apărării, Coman începuse să discute serios despre creșterea performanțelor Stelei în cupele europene. De altfel, în 1982, într-o ședință pe care a ținut-o, în calitate de secretar al CC, la CNEFS cu toți antrenorii și conducătorii echipelor de fotbal, el a reluat ideea. „Tovarăși, a spus el atunci, nu trebuie să vă îmbătați cu apă rece că fotbalul este sportul-rege și de aceea aveți unele privilegii. Trebuie să fiți realiști și să acceptați că până acum ați fost răsfățați. Handbalul a luat cupe europene și campionate mondiale, voleiul la fel, dumneavoastră

nu puteți să ajungeți nici măcar în fazele superioare. Eu cred că este momentul să atacăm cu seriozitate competițiile europene intercluburi. Universitatea Craiova, Dinamo, FC Argeș, poate și Steaua, trebuie sprijinite pentru a urca. Dacă ne organizăm bine, nu se poate să nu cucerim și noi, peste câțiva ani, o cupă europeană. Vă spun sincer, sunt stelist, dar acum, că răspund pe linie politică de tot sportul românesc, vă voi trata pe toți în mod egal. Important este să triumfe o formație românească, indiferent care ar fi numele ei”.

Ceea ce specialiștilor din sală li se părea la momentul acela o utopie, pentru general-colonelul Ion Coman era posibil. De altfel, vorbele sale nu au rămas doar între pereții sălii din Strada Vasile Conta. Peste câteva luni numai, când Craiova își începea urcușul spre semifinalele Cupei UEFA, stelistul Coman a intervenit, în forță chiar, pentru a opri tentativa de destrămarea a acelei echipe. „Crișan voia să plece pe la Oradea, de Țicleanu trăgea Sportul Studentesc, Dinamo îi dorea pe Balaci și pe Cămătaru, Steaua se interesa tot mai insistent de Ungureanu și de Lung. Atunci am dat un ordin și, pentru o perioadă, am interzis transferurile. Iar Universitatea a ajuns până în semifinalele Cupei UEFA”, își reamintește Coman astăzi.

Din momentul în care fusese avansat și avea în grijă tot sportul românesc, Coman se implicase puternic. Tot el, stelistul, îl sprijinise pe Lucescu, în 1981, să preia echipa națională, la numai 36 de ani. Îl sfătuisese să renunțe la dubla postură de antrenor-jucător la Corvinul, explicându-i că el este selecționer și nu putea urmări toți jucătorii numai în disputele directe. De asemenea, îl convinsese că trebuie să atace calificarea la Euro '84, nu să formeze o echipă pentru Campionatul Mondial din Mexic '86, cum intenționa Lucescu. „Măi, Lucică, i-a spus el atunci, nu da, mă, vrabia din mână pe cioara de pe gard. Trage tare acum, că se poate. Iar noi te vom sprijini”. Din nou, promisiunea, dar și previziunea lui Coman aveau să se adeverească. După meciul pierdut cu Cehoslovacia la București, în preliminariile lui Euro '84, Lucescu a fost pus la zid. I se cerea demisia. Atunci, în plenul ședinței la care participau membrii Biroului Executiv, reprezentanți ai CNEFS și ziariști, Coman a fost printre puținii care i-au

luat apărarea lui Lucescu. „Nu va părăsi echipa națională. Are un angajament până în 1986 și trebuie lăsat să-l ducă la capăt. Este un antrenor tânăr și valoros, iar greșeala nu este doar a lui. Pe Ștefănescu nu-l întrebați de ce a alergat lângă adversar aproape de la centrul terenului și nu l-a doborât acolo, ci doar în careu? Au greșit toți, dar am convingerea că tot ei o vor îndrepta. Așa că lăsați-l pe Lucescu în pace să-și continue munca”. Peste o lună, Ștefănescu dădea o pasă magnifică pentru Cămătaru la victoria din Suedia, de pe „Rasunda”, iar pe 30 noiembrie 1983, la Bratislava, Lucescu califica echipa României la turneul final.

Și pentru acel meci, tânărul antrenor Lucescu a primit ajutor din partea stelistului Coman. UEFA anunțase că meciul cu Cehoslovacia, ultimul din grupă, urma să fie condus de ungurul Palotay, un arbitru care ne mai crease probleme. În țară, ziarele au început să urle, avertizând că cehii aleseseră Bratislava ca oraș de disputare a meciului tocmai pentru că peste 30 la sută din populație era de origine maghiară. Cum și arbitrul era de aceeași seminție, Ovidiu Ioanițoaia cerea într-un articol din „Flacăra” schimbarea „centralului”. Vestea a ajuns până la urechile lui Nicolae Ceaușescu, care l-a interpelat pe Coman. „Trimite o telegramă la UEFA, sau cum îi spune, și cere-le să ne schimbe arbitrul!”. „Tovarășe secretar general, așa ceva nu se poate. Aia când desemnează pe cineva, rămâne bătut în cuie. Dar, stați liniștit, vom face altceva. Vom scoate o ediție specială a ziarului în care vom anunța că acela a fost doar punctul de vedere al unui ziarist, nu poziția FRF, și vom rezolva problema”. În afara celor comunicate șefului statului, Coman a luat legătura cu Ștefan Kovacs. Piști se cunoștea cu mulți în Ungaria și, prin intermediul celebrului crainic al televiziunii maghiare, Sepessi, a putut lua legătura direct cu Palotay. În afara ziarului și a prezentării punctului de vedere oficial al FRF, Kovacs i-a mai dăruit lui Palotay, printre altele, și un parpalac gen „Alain Delon”, confecționat special pentru arbitru din ordinul lui Coman. Peste numai câteva zile, România obținea un 1-1 la Bratislava, rezultat care califica echipa lui Lucescu la Euro '84. Cât despre arbitraj, „el a fost realmente excelent pe toată durata partidei”, ca să-l cităm pe trimisul „Sportului”, Gheorghe Nicolaescu, gazdelor anulându-li-se un gol

marcat din ofsaid și refuzându-li-se un penalty cerut la o cădere teatrală în careu.

Din păcate pentru echipa noastră națională, Lucescu n-a fost de acord pe timpul turneului final din Franța să colaboreze cu Piști Kovacs. Povestește Ion Coman: „Pentru Euro '84, UEFA delegase câte un tehnician pe lângă fiecare echipă. La noi îl trimiseseră pe Kovacs. Când a auzit, Lucescu s-a împotrivit. Dorea să ducă, probabil de unul singur, drumul până la capăt. Uitase însă că pe tot parcursul preliminariilor, ori de câte ori a avut nevoie, a primit sprijinul nostru, inclusiv al lui Piști. Kovacs nu s-a supărat când a auzit că Lucescu nu-l vrea. A anunțat UEFA, iar forul european i-a trimis o invitație nominală la turneu. A stat tot timpul în loja VIP-urilor și a văzut cum România a terminat campionatul pe locul 7. Eu cred că îndepărtarea lui Piști de lângă echipă a fost una dintre marile greșeli ale lui Lucescu. Nu-i vorba numai de sfaturile de ordin tactic pe care putea să le dea, cât mai ales de influența pe care o avea în rândul oficialilor europeni. Dom'ne, omul ăsta era o somitate în materie de fotbal. Era cunoscut și apreciat de toată lumea. Îmi amintesc că prin anii '70, Nicolae Ceaușescu a făcut o vizită în Olanda. La dineul oficial, regina a apărut în fața șefului statului nostru cu Kovacs de mână și a spus: «Domnule președinte, în Olanda aveți doi ambasadori. Unul este cel numit de Guvernul României, iar cel de-al doilea, mult mai important pentru dumneavoastră, este domnul Ștefan Kovacs». Când a venit acasă, Ceaușescu era de-a dreptul impresionat. Ne-a povestit tuturor întâmplarea, dându-ni-l ca exemplu de om care face cinste țării. Așa era Kovacs văzut în străinătate. Păcat că Lucică s-a încăpățânat să-l țină la distanță”.

Tot în sprijinul echipelor participante în cupele europene, în vara lui 1983, Coman a inițiat și aprobat un nou regulament de transferări care la articolul 8 stipula: „Echipele participante în cupele europene și Cupa Balcanică pot transfera un singur jucător de la echipele divizionare A (neparticipante în competițiile internaționale), B sau C fără acordul de transfer al clubului (asociației) de la care pleacă, dar cu consimțământul scris al jucătorului în cauză; cluburile (asociațiile) nu pot pierde în baza acestei prevederi decât un singur jucător; cluburile (asociațiile)

care beneficiază de această prevedere sunt obligate să cedeze în schimb un jucător din lotul lor de 23 de jucători. În aceste cazuri este necesar avizul biroului F.R. Fotbal”.

Acceptul lui Alecsandrescu

Pentru Steaua, cupele erau însă departe. Olteanu se lămurise într-un fel asupra inexistenței vreunui pericol din partea Cabinetului numărul 1, dar rămase ferm pe poziție în ideea de a crea o echipă la Steaua. „Tovarășe Coman, îmi trebuie totuși un specialist cu care să mă consult. Vreau să fac treabă serioasă la fotbal”. „Dom’ne, cel mai bun ar fi Alecsandrescu. Ion e acum secretar la Federație, dar el este stelist sută la sută și, de 20 de ani de când lucrează la FRF, și-a făcut o grămadă de relații. Eu zic că ar trebui să-l pui chiar șeful secției de fotbal”. Coman avea o idee fixă în ceea ce privește echipa Steaua. În urmă cu ani, la o discuție cu șefii clubului, le ceruse acestora să crească talente în curtea proprie. Așa au apărut, într-un interval relativ scurt, jucători ca Iordănescu, Sameș, Marcel Răducanu, Aelenei, Adrian Ionescu, toți formați și promovați de Steaua. Și în privința conducătorilor avea aceeași concepție. De aceea i se părea cel mai nimerit Alecsandrescu.

Fostul internațional stelist intrase într-un con de umbră la Federație. Chiar dacă nu se dovedise nimic niciodată, asupra activității lui, în special în raport cu delegările și observările arbitrilor, planau destule semne de întrebare. Era vizat, în curând, pentru o schimbare, cu atât mai mult cu cât teoria rotirii cadrelor, la modă în acea perioadă, funcționa în orice domeniu. Semnalul primit de la Olteanu s-a dovedit a fi, până la urmă, exact ceea ce aștepta Alecsandrescu.

„Ioane, hai la Steaua! Trebuie să facem treabă”. Prezența ministrului în sediul din Vasile Conta anunța ceva și pentru ceilalți funcționari. După plecarea lui Coman, luni bune, ministrul Apărării nu-și făcuse apariția în acea clădire. Alecsandrescu îl primi în biroul lui și discuția prinse contur imediat în jurul aceleiași întrebări: „Cum să facem să reclădim echipa?”. Dacă se

aștepta să primească sfaturi de la nea Ion, Olteanu se înșelase. Omul din fața sa ascultă pledoaria, dar nu oferi pe loc vreo soluție. Nu degeaba i se spunea „Sfinxul”. A admis însă un lucru mult mai important. Că îl tentează noua funcție și că va accepta să vină la Steaua. Dar numai după ce-și va pune la punct „câteva probleme de ordin profesional”. Generalul Olteanu cucerise primul și cel mai important obiectiv.

Spionul Toma

Stelist până în măduva oaselor, Alecsandrescu a știut să se strecoare timp de 20 de ani astfel încât să nu lase senzația că ar avea avantaj, prin vreo decizie, formația la care evoluase. Mai mult decât atât, dădea uneori impresia chiar că o dezavantajează în raport cu eterna rivală, Dinamo. Rezolva fel și fel de cerințe care veneau și dinspre Ștefan cel Mare, și dinspre Craiova. Mai ajuta și Râmnicu Vâlcea, că doar era orașul lui, nu-i refuza niciodată pe cei de la Petroșani, pentru că știa ce vâlvătaie poate genera o nemulțumire a „oamenilor muncii din Valea Jiului”. Era bun prieten cu Dumitru Dragomir, cu Jean Pădureanu, care i-l băgaseră sub pulpană și pe Romică Pașcu. Într-un cuvânt, nea Ion căuta să-i împace pe toți.

În tot acest timp, pe ascuns, Alecsandrescu lucra însă și pentru Steaua. În 1977, când s-a creat Centrul național de pregătire a juniorilor, Luceafărul, „Sfinxul” a influențat numirea unor antrenori filosteliști. Până la urmă, însăși ideea de a înființa un astfel de club a aparținut unui alt stelist, Ștefan Kovacs. Piști venise cu proiectul din Olanda. Acolo văzuse cum copiii selecționați din toate regiunile și coloniile batave erau reuniți în câteva grupe de mare performanță, care beneficiau gratuit de cazare, masă, învățământ, toate numai în scopul de a forma fotbaliști profesioniști. Tripla izbândă a Ajaxului în Cupa Campionilor Europeni, două dintre victorii obținute chiar cu Kovacs la timonă, și accederea „Portocalei mecanice” până în finalele Campionatelor Mondiale din RFG și Argentina au dovedit că proiectul dăduse roade.